

Sygn. akt IV KK 145/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 stycznia 2020 r.,  
w sprawie **A. F.**,  
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.,  
kasacji, wniesionej przez obrońcę z urzędu skazanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 9 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

### **p o s t a n o w i ł :**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego A.F. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...), A. F. został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 12 lat pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony przez obrońcę z urzędu skazanego, który we wniesionej apelacji sformułował zarzuty: błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania (art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k.), mające bezpośredni wpływ

na treść wyroku Sądu *meriti*, a także – z ostrożności procesowej – zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie A. F. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie orzeczenia Sądu *a quo* i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania bądź zmianę wyroku w zakresie wymiaru kary, przez jej obniżenie.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od orzeczenia Sądu drugiej instancji kasację wywiódł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego bezpośredni wpływ na treść wyroku Sądu pierwszej i drugiej instancji: art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 440 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania wszechstronnej kontroli odwoławczej, polegające na:

a) nietrafnym przyjęciu, że brak ustalenia narzędzia zbrodni, a w konsekwencji sposobu działania oskarżonego nie ma wpływu na ustalenie okoliczności zdarzenia, a w konsekwencji na uznaniu - w sposób nie budzący wątpliwości - że dopuścił się on zarzucanego mu czynu, w sposób przedstawiony w zarzucie;

b) niesłusznym przyjęciu, że pomimo braku możliwości ustalenia jakim narzędziem miał posłużyć się oskarżony, a w konsekwencji braku możliwości odniesienia tego do ustalenia okoliczności zdarzenia, a w szczególności, czy można taki brak zakwalifikować jako okoliczność nie mającą znaczenia w sprawie pomimo, iż wątpliwości w tym zakresie nie usunięto;

c) nietrafnym założeniu, że pomimo istnienia tych wątpliwości, których nie wolno interpretować na niekorzyść oskarżonego, że brak ten nie stanowi naruszenia zasady „*in dubio pro reo*”;

d) lakonicznym odniesieniu się do zarzutu apelacji dotyczącego błędnej oceny zeznań świadków R. M. i A. S. przy jednoczesnym przyjęciu, iż zeznania te są wiarygodne w kwestii mającej kluczowe znaczenie również co do użytego przez napastnika przedmiotu, którym zostały zadane uderzenia w różne części ciała ofiary;

e) całkowitym pominięciu zarzutu apelacji, który dotyczył opinii biegłego J.T. w przedmiocie użytego do zadania ran narzędzia.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 grudnia 2018 r. sygn. akt. II AKa (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi *ad quem*, ewentualnie uchylenie obu wydanych w sprawie wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..

Prokurator, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.**

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Wbrew temu, co podnosi skarżący, kontrola instancyjna, przeprowadzona w sprawie przez Sąd Apelacyjny w (...), przeprowadzona została zgodnie z wymogami, wynikającymi z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a w sprawie nie zaszły okoliczności do zastosowania przez Sąd odwoławczy art. 440 k.p.k.

Odnosząc się do kluczowego zagadnienia, stanowiącego podstawę argumentacji wyrażonej w kasacji należy stwierdzić, że Sąd *ad quem* odniósł się do braku ustalenia, jakim konkretnie nożem A. F. zadał kilkanaście ciosów pokrzywdzonemu, wskazując na szereg dowodów zgromadzonych w sprawie, które nie pozostawiały wątpliwości co do przypisania sprawstwa skazanemu. Świadczyły o tym przede wszystkim zeznania samego pokrzywdzonego, a także relacje procesowe A. S. i A. W. Sąd *ad quem* dokonał weryfikacji oceny tych zeznań, czemu dał wyraz na s. 14-15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, odnosząc się także od kwestii stanu nietrzeźwości pokrzywdzonego oraz nieścisłości w depozycjach A. S. Stanowisko Sądu odwoławczego jest logiczne, rzeczowo uargumentowane i nie nosi cech dowolności.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że sądy orzekające w sprawach karnych np. o zabójstwo, są zobligowane każdorazowo ustalić, jakim konkretnie narzędziem posłużył się sprawca. Takie ustalenie służy rzecz jasna wszechstronnemu wyjaśnieniu okoliczności sprawy, jednak nie zawsze może zostać poczynione. Nie stanowi to jednak przeszkody dla ustalenia i przypisania sprawstwa konkretnej osobie, jeżeli w oparciu o inne dowody ustalono przebieg

zdarzenia i osobę sprawcy. W niniejszej sprawie sam pokrzywdzony wskazał na A. F. jako na osobę, która go zaatakowała, zadając kilkanaście ciosów nożem, zaś A.W. zeznał, że skazany zwierzył mu się krótko po zdarzeniu, iż zabił człowieka. Ustalenia co do przebiegu zdarzenia dopełniają relacje procesowe A. S. Ocena wiarygodności zeznań tych świadków nie została skutecznie zakwestionowana. Autor kasacji przedstawił w niej jedynie własne, subiektywne stanowisko co do oceny tych dowodów nie wykazując wadliwości kontroli instancyjnej. W tym kontekście kwestia, jakim nożem posłużył się A. F., ma znaczenie drugorzędne, dlatego też nie stanowi istotnego dowodu w sprawie opinia biegłego z zakresu badań mechanoskopijnych, dotycząca zabezpieczonych na miejscu zbrodni noży, którą zresztą Sąd odwoławczy miał na uwadze (s. 17 uzasadnienia). W rozpoznawanej sprawie, wbrew temu, co podnosi skarżący, nie zaszły zatem wątpliwości, co do przypisania sprawstwa skazanemu, które należałoby rozstrzygnąć na jego korzyść.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.